

még csak nem is a halhatatlanságra, örökös hírnévre törekvő becsvágy („intent on becoming an Old Master”) indokolja, hanem a festmény művészettörténeti és irodalmi értelmezései, amelyeknek nyilván egyike a *Brueghel in Naples* is.

Az, hogy a fentiekben tárgyalt ekphraszitikus költemények olykor elfeledkezni látszanak a festményről és elbeszéléseket fűznek hozzá vagy *expressis verbis* másodrangú szerepet adnak a mediális Másiknak, mintha azt jeleznék, hogy ezek a versek csak ürügyként használják a *Tájkép Ikarosz bukásával* című festményt arra, hogy költői meditáció vagy történetmondás formájában a saját mondandójukat mondják, a saját megjelenítő képességeiket fitogtassák. Ezzel együtt ezek a versek újra és újra visszavezetnek a festményhez, amely felől mi, nézők és olvasók, újra és újra mérlegre tehetjük a költők alkotásait, figyelemmel kísérve azt, hogy milyen nézőpontokat, látványelemeket és hangokat választanak, és milyeneket hanyagolnak el. A *Tájkép Ikarosz bukásával* és ekphraszitikus hagyománya (az Auden-vers és „leszármazottai”) így nemcsak az irodalomtörténeti folytonosság működésének szempontjából érdekesítő, hanem azért is, mert változatos látásmódokat, lehetőségeket kínál a festmény (újra) megszemlélésére és értelmezésére.

